

Thuis in het Verpleeghuis

Waardigheid en trots op elke locatie

Dames THe-blik: ‘Over open deuren en ‘open deuren’

De Dames THe, Tineke van den Klinkenberg en Hetti Willemse zijn terug en gaan door met het schrijven van blogs voor Waardigheid en trots. Een tweede blogserie over hun zorgvisite ervaringen om de zorgsector scherp te houden en goede zorg te stimuleren. De Dames THe gaan sinds 2011 onverwachts op zorgvisite bij verpleeghuizen en woonzorgcentra door heel Nederland. Ze beoordelen de huizen op het ‘thuis voelen’ en kijken ernaar met de blik van: hoe zouden wij dit verpleeghuis voor onze eigen vader of moeder vinden?

Ooit bedacht hoe gek het is dat je zomaar een verpleeghuis kunt binnenlopen? Terwijl de politie je dagelijks waarschuwt: ‘Maak het inbrekers niet te makkelijk. Doe altijd ramen dicht en deur op slot als je weggaat’, kunnen wij Dames THe in 9 van de 10 gevallen zo maar een verpleeghuis of woonzorgcentrum binnenlopen. Onze ‘babbeltruc’ werkt tot nu toe altijd, als we ons eigen verhaaltje opdissen bij de dienstdoende receptioniste. Als zij/hij tenminste aanwezig is en niet door andere bezigheden wordt afgeleid.

In dat geval trekken we na minutenlang drementen zelf de stoute schoenen maar aan en lopen het gebouw in voor onze visite. Worden wij wel te woord gestaan, dan beloven wij natuurlijk altijd braaf niet naar de (groeps-)woningen of afdelingen te gaan. Maar wie let er op ons. Menigmaal sneaken wij mee met medewerkers en bezoekers, vaak door hen uitgenodigd. Of we nemen gewoon de lift of trap. We nemen dan het risico er niet meer weg te komen. Want regelmatig is de lift op de etages gecodeerd. Je kunt er wel komen maar hebt een

code nodig om weer naar beneden te gaan.

Binnenlopen

Al vaker schreven we, ook al zijn wij als Dames The de eerste gedupeerden, het heel erg vreemd te vinden dat je zomaar de privé en gemeenschappelijke ruimtes van bewoners kunt binnenlopen. Zelf zou je het toch ook niet prettig vinden als iedereen maar -letterlijk en figuurlijk- met de deur bij je in huis kan vallen. Wij roemen die paar zorglocaties waar wij met onze neus tegen een dichte deur aanlopen en waar de toegang tot de woongedeeltes via een sleutel, een tag of een code afgescheiden is van de ruimtes voor publiek gebruik. Een extra The kopje is verzekerd.

Omdat wij na een lange reis vaak eerst het toilet opzoeken -onze ervaringen daarmee leest u in de [The-blik Toilet maken](#) weten we inmiddels dat die deuren vrijwel altijd uitnodigend open staan, of het nu bezoekers of bewonerstoiletten betreft. Kennelijk zijn alle gebruikers ervan in de kerk geboren. Zo niet bij de personeelstoiletten. Daarvan zijn de deuren altijd hermetisch op slot.

Dwaas vinden wij het dat wij regelmatig functionele ruimtes gewoon op de gangen tussen de woonruimtes aantreffen. Het gaat dan om technische ruimtes, kantoren, doktersposten of een ruimte voor fysiotherapie. Je kunt dat natuurlijk gezellig vinden, maar het effect is dat functionarissen de ruimte gaan confisqueren en het wonen op het tweede plan komt. Op waar en hoe je functionele ruimten situeert zijn werelden te winnen Dit is belangrijk omdat het de houding van professionals bepaalt: woon jij waar een ander werkt, of werk jij waar een ander woont met alle egards van dien.

Geanonimiseerd

Kijken we verder dan valt het ons op dat bij de buitendeur meestal een overzichtsbord ontbreekt met de namen van de bewoners. In het beste geval is er een bord met de woongroepen genummerd van 1 tot 8 of van A tot H, waar je kunt aanbellen na sluitingstijd. Vaak lezen we dan dat het even kan duren voor u contact hebt. Soms staat er een telefoonnummer bij. Maar wie wonen er? De bewoners zijn geanonimiseerd in een groepsnummer of letter. De tegenargumentatie kennen we natuurlijk. De columniste Sylvia Witteman zou het in haar columns zo'n beetje als volgt verwoorden: 'Ja, stel dat er een onverlaat aanbelt en lukraak een naam noemt die op het bord staat en wij doen als personeel de deur open en letten dan verder niet op wie er eigenlijk binnenkomt en of diegene wel goede bedoelingen heeft en dan zou er zomaar eens wat kunnen gebeuren en dan...' Ja en dan zeggen wij: je moet altijd opletten wie je binnen laat. Net als thuis. En dan kan er nog wel eens iets misgaan ondanks alle voorzorgsmaatregelen.

Kom je dan op de betreffende etage, niet zijnde een gesloten afdeling of woongroep, dan heb je alle tijd om eens rustig naar de toegangsdeuren van de appartementen te kijken. Wat ons dan opvalt is dat veel deuren gewoon open staan. Leuk voor ons om naar binnen te koekeloeren en een praatje aan te knopen. In een enkel geval treffen we een bel en een naambordje bij de deur. Een eigen brievenbus is al helemaal geen gemeengoed.

Open deuren

Als dames The zijn wij er altijd van gecharmeerd als wij op de gangen portiekjes bij de eigen woning, treffen met een 'gluur' raampje en een nisje waarmee een persoonlijk tintje aan de toegang kan worden gegeven met een plantje of een kunstwerkje. Soms zien we zelfs een mooie uitsparing om de rollator of rolstoel een eigen parkeerplekje te geven. Helemaal blij worden we als er een kastje is voor het incontinentiemateriaal. Hoe vaak zien we niet pakken incontinentiemateriaal in gangen liggen. Het getuigt van weinig prudentie.

Bij de gesloten woongroepen voor mensen met dementie worden we blij als er een gewone huisdeur is als toegang met een klein raampje in de deur of ernaast. En dat er een bel is en een naambord met de namen van de bewoners. Dat binnen de woongroep de deur van de eigen woon/slaapkamerruimte herkenbaar is met foto's, aandenkens of zelfs opgeplakte foto's van de voordeur, die de bewoner vroeger thuis had.

Als cri de coeur dan natuurlijk de deuren naar de tuin en naar terrassen en balkons. Wij moeten er echt vaak naar zoeken. Of ze zijn geblokkeerd of op slot. Ons advies: wees royaal met deuren naar tuinen, terrassen en wat dies meer zij. Maak het makkelijk om naar buiten te gaan. En vooral: denk aan schuifpuien.

Voor ons als dames The zijn het 'open deuren'. Dan toch ook voor de verpleeghuizen?

Meer weten

- [Lees ook de eerdere blogs van de Dames The-blik](#)
- Met de publicatie vanaf 2007 van hun boeken 'Thuis Wezen', 'Thuis Voelen' en 'Thuis Zijn', alsook het boek 'En zij leefden nog goed en tevreden. Hoe de bureaucratie bijdraagt aan betere ouderenzorg', breken de Dames The een lans voor het Thuis Voelen en beschrijven zij hoe kwaliteitsverbeteringen in de langdurige zorg praktisch en door iedereen kunnen worden opgepakt. Op de website www.zorgvisite.nl vindt u alle verdere informatie.
- [Abonneer u op de nieuwsbrief \(via website zorgvisite\)](#) van de Dames The en ontvang steeds de nieuwste zorgvisite en tips.

Nooit meer een blog van de Dames The missen?

Abonneer u nu op onze wekelijkse nieuwsbrief.

Oeps! We konden je formulier niet vinden.

tags:

[Blogs Dames The-blik](#) (20), [Vrijheidsbeperking](#) (76)

thema's:

[Persoonsgerichte zorg en ondersteuning](#) (292), [Veilige zorg en ondersteuning](#) (235)